

موزو دوه په دوه مگري

موزو دوه په دوه مگري

شعري ټولگه

شاعر: محمد الله شېرزی

Ketabton.com

د کتاب خانګړنې

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتې ډيزاين : شمس الله ساحل

ډيزاين او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نيټه: ۱۳۹۳ لمريز کال

د اړيکو شمېرې: 0778850860 - 0700788969

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنگ

د چاپ حقوق د ليکوال سره خوندي دي.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ

دوره به دوره ملگري

تاته!

زړه سو اندو و الدينو ته!

هغه چاته! چاچ مينه پيژنئ

او زړه کله عالو ورکو يئ.

و خپرونډی ټولنې یا وړاندیت

د شعر په رنگینه نړۍ کې یو بل په زړه پورې گام!!!

روان ادبي غورځنگ ټولنه د صبریو ولسوالۍ د یعقوبیو لیسې کې په ۱۳۸۵ ل

رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کیدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ

ژبې غني کول، د افغاني کلتور پیاوړتیا، او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د

ټولنې غړي یې په ارته سینه او ورین تندي دځان مسولیت بولي. دروان ادبي

غورځنگ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسگونه تاند او نوي ټوکیدلي شاعران او

لیکوالان راټولېږي، په زړه پورې شعرونه، لیکنې اوږوي، او کره کتنې ته یې

وړاندې کوي. روان ادبي غورځنگ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو گډه شعري

ټولگه (تنکی هیلې) چاپ او خپاره کړه، او اوس دادی د تکړه شاعر او لیکوال

بناغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موربه دوه په دوه ملگري) د

چاپ په گانه سمبالوي، او د شعر مینه والو ته یې وړاندې کوي، او د ځان او

سیمې لپاره یې ستر ویاړ بولي. روان ادبي غورځنگ ټولنه خپلو علاقه مندانو

ته ډاډ ورکوي، او د زیری په ډول زیاتوي، چې انشاءالله په نږدې راتلونکي کې

به د شعر او نشر په برخه کې ډیر نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي،

چې ځینې یې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اڅبر کې ددې شعري ټولگې

مبارکي ټولو خوست میشتو، د ادب مینه والو، د روان ادبي غورځنگ د ټولنې

غړو او په ځانگړي ډول بناغلي محمدالله شېرزي ته وایم.

په خورا درنه مینه

رحمت الله فائیز د روان ادبي غورځنگ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

موربه دوه په دوه ملگري

دا دخوان شاعراو ژورنالېست بناغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولگه ده، چې د خوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه براس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړېده. خواني د خوانۍ وختونه او غوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي، خوانان چې خومره ليکلوته ليوالتيا لري، له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لابيږه او تلوسه لري. خو ډير دوستان او فرهنگي ملگري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيمني خړگندوي، چې د خپل هنري ژوند د تنکيو خوانيو او د کار په پيل کې يې ټولني ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په خوانۍ کې انسان له هره حېشه خوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کره وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

خوان شېرزي به هم انشاءالله د خوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالي او پرمختگ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موربه دوه په دوه ملگري) خبري وکړو. لازمه بولم چې د هنر بنکلا او فرهنگ په باب يو څه ووايو، چې د خوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو بنکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنگ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راگرځي، نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او بنکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې راگرځي هنر او بنکلا يو له بل سره نه بېليدونکې مفاهيم دي، ځينې هنر څيړونکي خو بنکلا د هنر، هنري شکل گڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پدیده د بنکلا لورې پورې ته ورسوي د خلکو په زړونو منگولې لگوي، عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړي پدیده کې يې هنرمند انعکاس کړی

دی، د مخاطب ذهن ته د زرينو وړانگو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره يې عکس العمل ته رابولي. هنرمند په طبيعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په گډون سره لاجرسته کوي او د خپلې ټولنې د درک له سطحې سره يې برابرېوي. واقعيتونه لکه لعل له اير وراوباسي، خلک يې په ارزښت پوهوي، او غواړي چې خلک په څه ډول او رنگ ترې گټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه يې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعريف نه لري. خو دومره خامخا ويلى شو چې زيبايي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.....

شعر ددغو واقعيتونو د څرگندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو يوه بڼه وسيله ده، چې شاعر د هغې څخه په گټې اخيستو سره په موثره توگه کولی شي خپلې هيلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وايو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنگ لرونکی کلام دی، چې هنري ارزښت ولري. کلاسيکو اشعارو به وزن او قافیه درلودل، خو اوسني ازاد شعر که قافیه هم ونلري، خو چې مفاهيم په ښکلي انداز او آهنگ لرونکو ترکيبونو کې په مهارت سره واپول شي شعر ترې جوړېږي. بڼه شعر د شاعر له ضمير څخه سرچينه اخلي. د ښايست د پربنتو په اوبښکو له مينځلو وروسته د مينې د نړۍ غېږې ته سپارل کېږي. په شعر کې اصلي تومنه سوژې او پيغامونه دي، خو ښايست او ښکلا يې خوږې کليمې او ترکيبونه دي، لکه د يوې ښايسته ناوې پرسر چې زرين شالونه ور په سر کړل شي، نو ښايست او ښکلا يې نوره هم زړه رابښکونکي او بوگونکي شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهيم په نويو ترکيباتو کې وړاندې شي.

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لاتراوسه هم نوي دي، او په نننیو اشعارو کې ډېر داسې څه ترسترگو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی، چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنگ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منگولې نشي لگولی. شعر د طبیعت د رنگینو په پسلیلو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډگر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او تردیره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانگړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپېچل شي، چې د اصلي شکل موندل گران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرگند وي، خو بنکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسیک فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلک خو ازاد شعر، شعر نه گڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او آهنگ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شوی دی. د تنکي ځوان بناغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستيکې لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

دشپړزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملگرو شعرونه گورم ډېر خوند ترې اخلم په ريښتيا له خونده ډک وي ، ښه قافيه نوي ردیفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډک خو په هر لحاظ له خونده ډک وي، يو وخت و د گوتو په شمېر خلکو شعرونه ليکل هغه که نيم شعرونه له لغاتو هم ډک و مگر خلکو به په مينه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرگونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران ليکي، بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لويې په خاکساري کې، هغه که په هره برخه کې وي ، په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په څپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلک په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې يو محمد الله شپړزی هم دی ، د شپړزي شاعري په ريښتيا چې ساده او روانه ده، ځکه خو يې د شعر ښکلا هم څپې وهي او خلک ترې زر مانا هم اخيستی شي ، ما چې د شپړزي شاعري ليدلې ډېر ورته خوښ يم او خوند مې ترې اخيستی دی لکه څنگه به مې چې له مشرانو ليکوالو شاعرانو څخه اوريدل چې شعر بايد ساده او روان وي همدغه شان شاعري شپړزي هم کړې ، گني راځي د ده خو ساده او خوندور بيتونه ولولو.

دزړه کورکې مې ساتلی يو ښاغلی

راته خاندي غلی غلی يو ښاغلی

د نظر مرغليين تار مې ترې چاپير دی

په هرلوري مي څارلسی یو بناغلی

که باران د محبت شېبې شېبې شي

ما د زړه په سر کرلسی یو بناغلی

شېرزي دپته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ، شېرزي ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پته ساتلې وه ، زما سره ډېر وخت کيږي ملگري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم ، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ، کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غروي يا په سمه ، مشاعرو ته لار شي يا لار نه شي د بخت بېرې يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزي مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخبره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړ شېرزي دې خداي ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلک مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وایم مرغ يې ښه .

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

خوره مه دي تصوير په سپينو ځوتو

شاعري هغه خوره عطا ده، چې د نړۍ ستر ليکوال بولهر وايي:

((شاعر اوسه حتی که په نشر کې هم وي)) هو! شاعري خوره کلمه ده، او

شاعران د ټولني خواره خلک دي، تل خوږې، بڼکلي او بڼايسته خبرې

کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته بڼکلي او خوږې پيدا

کوي، چې يو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی.

شېرزی له دې سره، سره چې يو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبې شاعر هم

دی. شېرزی مينه ناک، تل په موسکا او شوخ طبيعته ځوان دی، زموږ د

يو ملگري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالگه ده)) شېرزی صيب له

ډيره وخته شعر ليکي، په شعر کې يې کاميابه خبره د ژبې سوچه والی

او ساده توب دی، چې هر څوک پرې په اسانه پوهيدای شي. په شاعري

کې يې ځای، ځای تصويري بيتونه هم ليدل کيږي، چې يوه خوندوره

نمونه يې دادی:

دنگې ځوانۍ لشي، لشي بانو د وخوړلم

ستا قدمونه د تنزري ماته خوب راولي

که زيات وخت د دوو ملگرو ترمنځ په يوې وړې خبرې زړه بدی راځي،

خو کله، کله داسې هم کيږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوک هغه د چا

خبره اور کې اور لږومی وهي، او سره خوابدي کوي يې او دا خبره

شېرزي صيب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتي ده:

دا چې په نه خبره وران شو سره

رقيب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صيب يو بيت راته د کابل خاطره راياده کړه. په لومړي ځل

کابل ته تللی وم، د نابلدی له وجې په ښار کې دومره تنگ شوی وم،

چې نوره مې زره چاودیده، او شپېزی هم چې زما غوندي یو کلیوال
ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له گڼې گونې، او د نااشنا خلکو...
په لیدلو په تنگ شوی وي، او دا حالت یې په ډیر عجیب ډول انځور
کړی:

ښار ته راغلی نابلد و کلیوال و سړی
ښارته راتلو باندي پښېمان وتاته څه پته وه
داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشی سره نه شلیدونکې اړیکې
لري، او ځوان همیشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شپېزی
صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ
یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا گیلې، گیلې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنگ کله بل رنگ
که لیکوال توماس مان وایي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي ح ورته په ځواب کې وایي:
در شعر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شپېزی که یوې لورې حسن پرست
او ښکلا ته گروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام
خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وایي:

لکه اوبو وړی انسان هر شي ته لاس اچوي
داسې که وینن شي ضمیرونه خومره خوند به وکړي
شپېزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غوندي له جنگه ستړی شوی، په
جنگ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنگ خورلو
مشرانو یې زره دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

خوب مې ليدلی کې رښتيا شي چرته

سوله به راشي ورو په ورو هېواده

خدای دې د شېرزي صيب خوب رښتيا کړي، چې نوره مو د جنگ دغه

وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته

برخمن شي. ښاغلی شېرزي کله، کله د ځينو شاعرانو څخه هم متاثره

ښکاري، د يوه غزل په مقطع کې وايي:

څه په لپو، لپو بنگ شېرزي وهلي

هم نشه دي هم څمار دده غزل

او همدا خبره کاروان صيب هم کړيده، چې نوموړی ترې څه متاثره

ښکاري. کاروان صيب وايي:

غزل يې ونه وړې چې عقل به دې وتمبه وي

دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنگ خوړلي

هوا! د شېرزي صيب کلام د زياتو خوښو ترڅنگ کيدای شي، يو څه

خامی هم ولري، په شاعری کې به يو نيم ځای د قافيې او د کلمو نه

کارونې ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عيبه نه وي. له

نيمگړتياوو يې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او

خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده، او د پښتو ژبې مينه

والو ته وایم. کتاب يې د پښتو په پانگه کې زياتونه بولم، گران

لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله ليکنه دده په څو خوږو بيتونو

پای ته رسوم:

جوږومه دې تصوير په سپينو گوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو گوتو

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په گريوان د يو مين څپې اوبه

ددې جينۍ په تندي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنگ يې نشته

ستا ناويتوب زما د تن جنازه
په تا گلان په ما وابنه وشيندي

په مينه او درنښت

نقيب رسول كليوال

خوست پرېم نگر بنوونځی

۱۳/۱۲/۱۳۹۲

د دې کتاب لیکل شوی دی

زما يو خونيمگري كليمي

ژوند يوه ټولگه ده، چې د پانو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي، دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي، او د انسان نظر پرې لويږي. دغه مضامين ځينې په ډېرو زرينو او مرمرينو کربنو کښل شوي وي، چې له ورايه ترې د خوښۍ بوی راځي او بڼکلا شيندي، خو ځينې نورې پانې بيا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سينه غمگينې او بوږنونکې کربنې پرېږدي، چې د انسان په معصومو سترگو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کړي. شعراو شاعري هم د پورتنيو دوو حالاتو په گرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کيدای، بلکې په ډاگه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د گوتو کربنې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به يې درکړی وي. خو ځينو به بيا د اندېښنو د درياب په بې رحمه خپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به يې درنه ورکه کړي وي. شعر او شاعري د رڼې هېندارې په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان گوري، او کله د ټولني مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بيا يې د تخيل په ځواک انځورونه اخلي او مينه والو سره يې شريکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که يوځل ځينې لوری خطا شو، نو لري نه ده چې ځان او ټولنه به يې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به يې

تنهن اہ او فریاد وي. د ترکیبی هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم
وایی: «شعرهغه خوش اوازہ مرغه تہ ورته دی چې باید غور ورته
ونیول شي، او له اوازہ یې خوند واخیستل شي».

د زړه له کلي نری لاره تپریري دواړو خواو تہ یې رنگین رنگین
گلان په موسکا وي، شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره
مزل کوي. په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوروي، ځینو گلانوته چې

په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې گوري، او

شعریزې ځولی. تہ یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې

خپلو نږدې ملگروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي

ورځینې بیلا بیل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستونزو ولاړ دی، چې دلته یې

دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکورې

هنریت، آهنگ... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ

کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د

شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایی «شعرهغه

وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.» درنو لوستونکو! ډېره

وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې

انډیوالو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت

دی، چې دغې شعري ټولگې (مورې دوه په دوه ملگري) ستاسو په

مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعر خطاب نشم

کولی، ځکه دغه ټولگه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې

وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

کړای، خو پیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پانې
توروو، درته د خپل زړه اهوڼه، د ژوند ارمانونه او هیلې د مینې
اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې او خاطرې د قلم په څوکه د
تخیل په ځواک انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو
ماهم ترخپلې نیمگړې وسې پورې په دغه ټولگه کې چې ستاسو په
گوتو کې ده، ډېری برخه یې غزلیز کاروان تشکیليوي، او ترڅنگ
یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه، داستانونه او څلوریزې هم پکې
ځانگړې ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولگه مو څه ناڅه شعري اوادبي
تنده ماته کړي او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاگانې
به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده او شاعرانه مینه

محمدالله شېرزی

خوست خواجه متون ټپه

۱۳۹۲ / ۱۱ / ۲۸

مننه او کورودانی

ه ځښتن هزار شکر چې ماته يې څه وړتيا او زيات ملگري را کړي،
ددوی هڅونه او تشويق دی، چې نن دا جراث کوم اود ادب په باغچه کې
يو نوی گام اخلم. په ډيرو کمو نیمگرو الفاظو د خپلو دوستانو او
خواخوږو مننه او کورودانی ادا کوم. له گران او هڅاند استاد څيرنوال
بسم الله حقل صيب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زياتو
بوختياوو ترڅنگ يې زما دغه ټولگه له پيله ترپايه مطالعه، اصلاح او
طلايي ليکنه يې پرې وکړه، دده له درنې سيورې موبې برخې مکړې. د
ځوان او نوبتگر شاعر کمال شهزاده صيب نه زښته زياته مننه، چې د
شعرونو د لوستنې او ليکنې حوصله يې ولرله، همداسې تاند او مستان
يې لرې. د بناغلي نقيب رسول کليوال د مينې او احسان پورورې يم،
چې زما په شعري ټولگه يې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې يې
پرې وليکلې. د روان ادبي غورځنگ له مشراو غړو خو بيخه ډيره مننه
او تشکر کوم، چې د سيمې د پياړو شاعرانو په شتون کې يې زما
شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ او خپاره شي او مالي لگښت يې پر خپله
غاړه واخيست، د لا بريالي او نه ماتيدونکي يون په هيله يې دخپل
بيدار ملگري ضياالرحمن تنها به زياته مننه وکړم، چې زما په اړه يې يو
څو کرښې وليکلې. له خواږه او مينه ناک ملگري شمس الله ساحل صيب
نه نړۍ مننه چې په خپلو زرينو گوتو يې د کتاب او پښتۍ ډيزاين وکړ،
او نوبتگره ښکلا يې پرې ولوروله، ارمانونه يې پوره شه. د بناغلي
محمدعارف څيرک دې کور ودان وي چې د کتاب په لاسکلا کې يې
راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مينې پورورې

محمدالله شېرزی

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زما یار دی
واړه عمر یې د دین په دعوت تېر کړ
چې معشوق درب اکبر دی زما یار دی
چې په یو قدم تر عرشه پورې تللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی
رب ورکړې معجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زما یار دی
منور شو ټول جهان دده له رویه
راختلی لکه لمردی زما یار دی
خوار شپېزی یې له صفاتو نه عاجز دی
دهرچا سترگو نظر دی زما یار دی

په دوه دوه په دوه دوه
په دوه دوه په دوه دوه
په دوه دوه په دوه دوه
په دوه دوه په دوه دوه

اچې وطنه

خداى دې جوړ کړه دازخمونه اې وطنه
نور دې وړک شي داجنگونه اې وطنه
لا ترخوبه وي خزان پر افغانانو
دغه تل عمري غمونه اې وطنه
ستا دنگ غرونه په نښترو وو پوښلي
نن بليږي پرې اورونه اې وطنه
راشئ راشئ دوحدت لاسونه ورکړو
چې پوره شي ارمانونه اې وطنه
نن دخپلو کړو په وجه بنديوان يو
نور به مات کړو ځنځيرونه اې وطنه
زه شپږزى دې تل ودان غواړم له ربه
په دعا لپه لاسونه اې وطنه

دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه

علم

علم نوردی رو بنیایی ده د تولىنى
علم غوره زنده گى ده د تولىنى
جهل گوره د تيار و په لاز منزل دى
علم خه بنکلى هستى ده د تولىنى
هغه خوار شه چې د علم مخه نیسى
علم هرخوا ابادى ده د تولىنى
مال دولت دې وفا نه كوي تر عمره
علم ژوند دى نېكمرغى ده د تولىنى
رون مشال دى په هر خاى كې پكار يزي
علم ستره بينايى ده د تولىنى
علم زده كړه له زانگونه ان تر قبره
اې شپزیه چې بنادى ده د تولىنى

دېوه دېوه دېوه
دېوه دېوه دېوه
دېوه دېوه دېوه
دېوه دېوه دېوه
دېوه دېوه دېوه
دېوه دېوه دېوه
دېوه دېوه دېوه

څلوريزي

بهار بهار شيبې د گل پر څانگو
منزل ته رسو د رڼا پر وړانگو
شيرزیه څار يې شم غني يې کر مه
دې استادانو دغو لویو پانگو

پنجم باب

داسې نه ده چې غوټۍ به گلاب نشي
داسې هم نه چې انسان به تراب نشي
له ازله به لټون کړې تر ابلده
اې شيرزیه زندگي بې کتاب نشي

په ډوه ډوه په ډوه ډوه
مگري

بناغلی تله!

دزړه کورکې مې ساتلی یو بناغلی
راته خاندي غلی غلی یو بناغلی

د نظر مرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هرلوري مې څارلی یو بناغلی

که باران د محبت شېبې شېبې شي
ما دزړه په سر کرلی یو بناغلی

د احسان زولنې څوک شي ماتولی
که یا دپو شي یا بناغلی یو بناغلی

ترې چاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون بنکلی یو بناغلی

دشپېرزي نه یې زرگی منگول کې وړی
نامعلومې خواته تللی یو بناغلی

د زړه په دوه ملگري

زمور کلی

هر وخت به الفت کوي دا کلی دې وگوري
ژوند کې به محنت کوي دا کلی دې وگوري

بیا یې سینې سپر کولې بیا ژني راوتي دي
خوک چې محبت کوي دا کلی دې وگوري

جوړ په یې ناسور غوندي واره پرهرونه شي
دين باندي غیرت کوي دا کلی دې وگوري

مینه قربانی باندي پایښت مومي دوام کوي
خوک چې صداقت کوي دا کلی دې وگوري

نه دې کړي غرور خلك هسې نه خطا لار شي
ډېر به بیا منت کوي دا کلی دې وگوري

دې کې دشپړزي جانان ډېرې ډېرې شپې کړي
ډېر یې چې صفت کوي دا کلی دې وگوري

ډېرې ډېرې
ډېرې ډېرې
ډېرې ډېرې
ډېرې ډېرې

سپورمى

ستور و ژړل سپورمى خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېگه عجبېه غونډې شپه وه ما يې مخ ته کتل
هسې خپه وه ما بڅبننه ترې غوښتله د شپې
شه دومره غټه کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل
په ننواټې کې مې زړه او گلاب دواړه وروړل
زما د جان غوسه سره وه ما يې مخ ته کتل
د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپل کلي کې
هغه زما په ورون ویده وه ما يې مخ ته کتل
بانه يې مړه اننگي سره د وېښيدلو نه وه
که شپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل
شوندې يې جوړې وې گيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنه يې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل
سحر نږدې شولو اذان کوي د کلي ملا
شپږزیه بل شان ننداره وه ما يې مخ ته کتل

سپورمى
دوه روه په روه
مگړي

کلابه

خومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سردې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

و! د کلي خانه دا ته څه کوي
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها کلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډگر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه گرځمه په کلي کې
رنگ مې وگودر دې رانه واخیستو

زه خولاتیاره سینگار نه ومه
وشپرزیه ژر دې رانه واخیستو

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

افغانان

همېشه مو جگې ټيټې دي ليدلي
همېشه مو پښې پخپل تبر وهلي
همېشه زموږ گذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلې دي وژلي
همېشه د خلکو وړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللي

همېشه مو ځينې سترگې را ايستلي
همېشه مو ميدانونه دي گټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيک کړي
همېشه مو په کالو کالو ساتلي
همېشه مودشنکي چنارنه لاندې
همېشه مو ربابونه ترنگولي

دوه دوه په دوه ملگري

همپشه * پاكي ميني پلويان يو

همپشه مو پاك زرگوتي گرځولي

همپشه مو د جنان دزره په دښته

همپشه مو کوچيانه کيردي وھلي

همپشه مو د هېواد په پاكه مينه

همپشه مو خپل سرونه جنگولي

همپشه مو دچايد باندي شپريزه

همپشه مو په سلگو سلگو ژرلي

همپشه مو په سلگو سلگو ژرلي

مخبر

په ورغوي کې مې بنکاري د چا نښه
لکه سپين مخ باندي تکه توره زخه

د غزل د بڼا پېرۍ د خولې نه اورم
سندرېزه موسيقي د زړونو خوبه

ځان د ميو په پيالو نشه کوم نه
خمارونه د يو چا د ليدو څخه

دا زرگی مې دې ناخوالو داسې خوږين کړ
که چنار نه رالويدلې ژېړه پخه

که ته لزلې شپږزیه یاد دې شته دی
شاعري دې په بلا زړونوکې بنځه

دوه ډوله په ډوله ملگري

مرغلینې کرښې

شاگردان په سپینو سپینو کرښې لیکي
عاشقان د زړه په وینو کرښې لیکي
مونږ د دواړو نظرونو ته احترام کړو
شاعران په نازینو کرښې لیکي
دا ټولنه له خو رنگه خلکو جوړه
ځینې ځینې په اغزینو کرښې لیکي
چې د خیال له دایرې وتلی نشي
هغه بیا په مرغلینو کرښې لیکي
پښتونخوا د شخصیتو ډکه زانگوده
لیکولان په ځینو ځینو کرښې لیکي
دا شپږزی که څه د عمر نه کمکی دی
خو قلم په ذره بینو کرښې لیکي

د ډاکټر ډوډی په ډوډی ملگري

غزل

گل دې وي ازغي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالي سره په څنگ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نه کوم د داسې بڼکلو مينه نه
چل دې وي بدي دې ترې چاپېره وي

مه کړې د پښتون تېر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغه د شېرزي د محبت څراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

دوه دوه په دوه
مگري

موربه دوه په دوه ملگري*

موربه دوه په دوه ملگري

ناست په خوا کې سره غلي

لکه باز نه ترهېدلي

سترگې يوبل کې گنډلي

داسې نه لکه د کلي

لکه لري نه راغلي

شونډې نه خوځي ترلي

دومره درد دواړه وهلي

موربه دوه په دوه ملگري

څه ډېره ډېره ډېره
څه ډېره ډېره ډېره
څه ډېره ډېره ډېره
څه ډېره ډېره ډېره

دردونکي شان تصوير دی

بند په بند دغم ځنځير دی

د اسمان ستوري ويده دي

په شفق راغلی وير دی

مخامخ يوبل ته گورو

په څپرو کې مو تغير دی

روښنایي ده را روانه

دا د پير بابا تعبیر دی

دوه ډوله مگري

خه چې يو بل ته نظر كړو

د صحنې تمثيل د چا و

مينه ناك شو يو تر بله

نه د تا و نه زما و

خه پلان خو خامخا و

پټ پناه پر دې تر شا و

خه پرېږده چې هرڅه وشول

مهم ژوند راته د تا و

تبر به هېر پام د راتلونکي

ژوند د هیلو ډک کاروان

بلاوه برکت نه و

نوربه خیال ساتوپه ځان

دژوندسخته خاطره مې

په زرگي باندي پنهان

لوند په اوښکو مې سلام

د شپږزي د زړه درمان

زه له تاشمه قربان

بس ارمان ارمان ارمان

په ډوډه مگړي

خلوريزي

ستا بنكلي ساده بنكلا
دا زما د زړه بنكلا
تاج دې د بنكلا په سر
خوې باندي ساته بنكلا

پنځه بېرته

د بنكلو مينه داسې زړه ته رسي
لكه د خوږ گوتې خوږ زړه ته رسي
د صداقت په نړۍ راج چلوي
ژرد مينو كيسه زړه ته رسي

څو ځله زړه په زړه ملگري

ارمان

دا ارمان به دې پوره کړم
تا به بناد خان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کړم
زه به ډېره حوصله کړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به بنکلي ترانه کړم
په بڼه شان به زمزمه کړم
د زړه کور به ویرانه کړم
تا به لویه فلسفه کړم
ژوند به تاته په نامه کړم
نوره ووايه چې څه کړم
دا ارمان به دې پوره کړم
دا به واړه درته زه کړم

په دوه دوه په دوه ملگري

که ازار واره زاره کرم
نو ارمان به دې ايره کرم
دا تندي به په سجده کرم
له شـرابو به توبه کرم
بنه به تېره کلـمه کرم
نور به سوچ د اينده کرم
چې دا بد کرمه که بنه کرم
مشوره چا سـره وکرم
اې شـپړزيه دا كيسه کرم
بس خوبانو مينه نه کرم

دودونه په دودونو
مگري

غزل

د زړه پردې مې شولې پرې درپسې
اخبر به درشم تر کوڅې درپسې

د مغروریت له ماڼۍ بنکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشه زما د پرهرو درمان شه
بیا به څوک نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خو زما شولې بنېرې درپسې

دا چې وفا او نېکي نه پېژني
شېرزی به نه کړي اندېښنې درپسې

د زړه پردې مې شولې پرې درپسې

داستان

ای د کلي مازدیگره لېونیه
رادی نه وړه بڼه خبره لېونیه
له مودو مودو نه تاته انتظار وم
ته رانغلي د زړه سره لېونیه

ډک زړگی خویه مې تورلحد ته یوسم
ای زما قاتل دلبره لېونیه
نن به ووايم د زړه حالونه تاته
راته غوږ کپړده له سره لېونیه

د نکریزو نه مې لاس رېږدي یرېږي
په تاڅه کوم اختره لېونیه
د ځوانۍ په لو کولو کې همکار شوې
د بابا د وخت خنجره لېونیه

فلسفې ته گوتې مه وروړه وړوکیه
هسې نه شې له نظره لېونیه

د زړه سره لېونیه

دغه ژوند لکه هنداره

دغه ژوند لکه هنداره کله یورنگ کله بل رنگ
دغه وخت دی دغه لازه کله یو رنگ کله بل رنگ
کله خاندو کله ژاړو عادتونه د وطن کړو
ای د لری وطن یاره کله یو رنگ کله بل رنگ
چې د مستو خمارونونه خمار راټول کړو
خان نشه کړو پرې د واره کله یورنگ کله بل رنگ
د خوبونو کاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپه کړو تېره تر سهاره کله یورنگ کله بل رنگ
چې په وخت د ځنګدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
ای زما خوږه دلداره کله یورنگ کله بل رنگ
دا ګیلې ګیلې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنگ کله بل رنگ
محبت مې سپینو اوبنکو تر ګرېوانه پورې یووړ
د شپږزي د غاړې هاره کله یورنگ کله بل رنگ

دغه ژوند لکه هنداره

پسرلیه

لږ خو راوړه سره گلونه پسرلیه
چې ترې جوړ کړو امیلونه پسرلیه

ستا په تمه مو بلا وختونه تېر کړل
درته ډېر دي امیدونه پسرلیه

لږ د سولې سپین گلونه غږېکې راوړه
له جنگ ستړي مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالې د مرغانو دلته پاتې
بېرته راوله سیلونه پسرلیه

چې یې وستایم شپږزی په غزلونو
دنگ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

سترگي

سرې شي شرابي شي گنهگاري شي
بنکلو ته کتل وکړي بد کاري شي

زه که ترينه هرڅومره توبې کړمه
بيا هم ليونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې يادونه يادوم گلې
سترگې مې له اوښکونه خمارې شي

څاردې شم دبنکلو بنکلو سترگونه
ماته چې راوگوري خونگاري شي

پام چې شوگيرو کې درنه پرېنوزي
بيا نو له نظره شي بيمارې شي

وگوره شېرزیه مخامخ ورته
سترگوته چې سترگې شي شاندارې شي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

لوی اختر

د ولس د زړو درمان شه لوی اختره
 تیت کاروان ته موخاروان شه لوی اختره
 د غمو سپلی وهلي ساه مو بنده
 ته مو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لرې وشینده خوبۍ پر افغانانو
 ته یې هیلو ترجمان شه لوی اختره

له ډېر وخته انتظار درته گلونه
 څه شبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپرلي د زېړو گلو ځولۍ راوړه
 نازل تندر په خزان شه لوی اختره

مونږ د سولې د جام تېرې دلته ناست یو
 په وچ حلق مو مهربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فرعونیانو په لاسو کې

د موسی په لار روان شه لوی اختره

د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره د لوی اختره

چې ملکه د بنکلا دې تاج ته واخلي

بنکلی لعل د بدخشان شه لوی اختره

په نکریزو د یو چا په سپین ورغوي

د شپږزي په نوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انسان د بنمن دی
کفري جهان د مسلمان د بنمن دی
هر یو منکر یې سمې لار ته باله
فرعون قارون مې د جنان د بنمن دی

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه

غزل

ستاله عشقه ناكارار يمه دلبره
په ژوندون كې خواروزار يمه دلبره

غريبۍ رانه دوستان دي پردي كړي
د هرچا د ولو بار يمه دلبره

ستا غمونو هسې سوي لکه سکوريم
له کالونونه بيمار يمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهور کا
ستا د سپينې غاړې هار يمه دلبره

چې دميني په لارځمه گرم مې نکړې
د منصور د وخت يادگار يمه دلبره

د شپري د ځنکدن سلگۍ مې هېرې
نن په لټه د بل يار يمه دلبره

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفت د لویې لارې په منزل یم

ستا تر دره نن په یبلو پینو روان یم
په اغزنو لارو تلونکی یمه پل یم

زړه په مثل د هېندارې ماتیدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

محبت کول د زړونو جوارې ده
زه ساده یمه نه فریب یمه نه چل یم

د شپږزي دزړگي مراندې راپرېوتې
له کاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

د شپږزي دزړگي مراندې راپرېوتې

غزل

مات لکه چنار لاندې راپرېوتم
ووتم له کار لاندې راپرېوتم

نه مې دغور کلي کې شپې کړي
هسې گنهار لاندې راپرېوتم

ستوري به دچا درته پناه يوسي
زه ترينه مدار لاندې راپرېوتم

دنگه دننښتريه خبرخواني مې وه
اوس لکه بيمار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډيرو خدايانوته
خارشم له يو څار لاندې راپرېوتم

ويې کړو انکار د پاکې مينې نه
زه شپږزی بې وار لاندې راپرېوتم

دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه

غزل

لارو کي جنگونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غولولی يم خو خو ځله تېروتم
ډېرغدار وختونه دي نکوم باور په چا

ته چې پناه کېږي يار يوځل مخ راواړوه
لري سفرونه دي نکوم باور په چا

ډک د هيلو زړه مې بس تاته در سپارلی دی
دې کې پټ رازونه دي نکوم باور په چا

پنځه د شپږزي د زړه څه دنگه ماني شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باور په چا

ډېر غزلونه دي
په زړه مې لیکلي دي

غزل

غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بيزار دی زما زړه دی

واړه عمر چې سودا پکې د غم وي
چې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوبنکې پاکې کره صنمه ژړا بس کره
دارقيب دی دايې کار دی زما زړه دی

محبت خو پاچاهي يا ملنگي وي
چې ورگډپه سورانگاردی زما زړه دی

د شپږزي غمونه ډېر زړه يې وړوکی
لاروی ددغې لار دی زما زړه دی

د غم د يارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چانه چې بيزار دی زما زړه دی

شملي

هسکې شملې په تیتیدو دي پښتونخوا وړانه شوه
 پښتانه واړه په سلگو دي پښتونخوا وړانه شوه
 بدن مو یو دی کار ترې دواړه اخلي ظلم کوي
 زړونه په آه و فریادو دي پښتونخوا وړانه شوه
 چې به دښمن ته لکه ډال ولاړ وو هغه ژني
 د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا وړانه شوه
 له اصفهانه پاچاهي وه تر ډهلي تختونو
 نن مې کابل ته په راتلودي پښتونخوا وړانه شوه

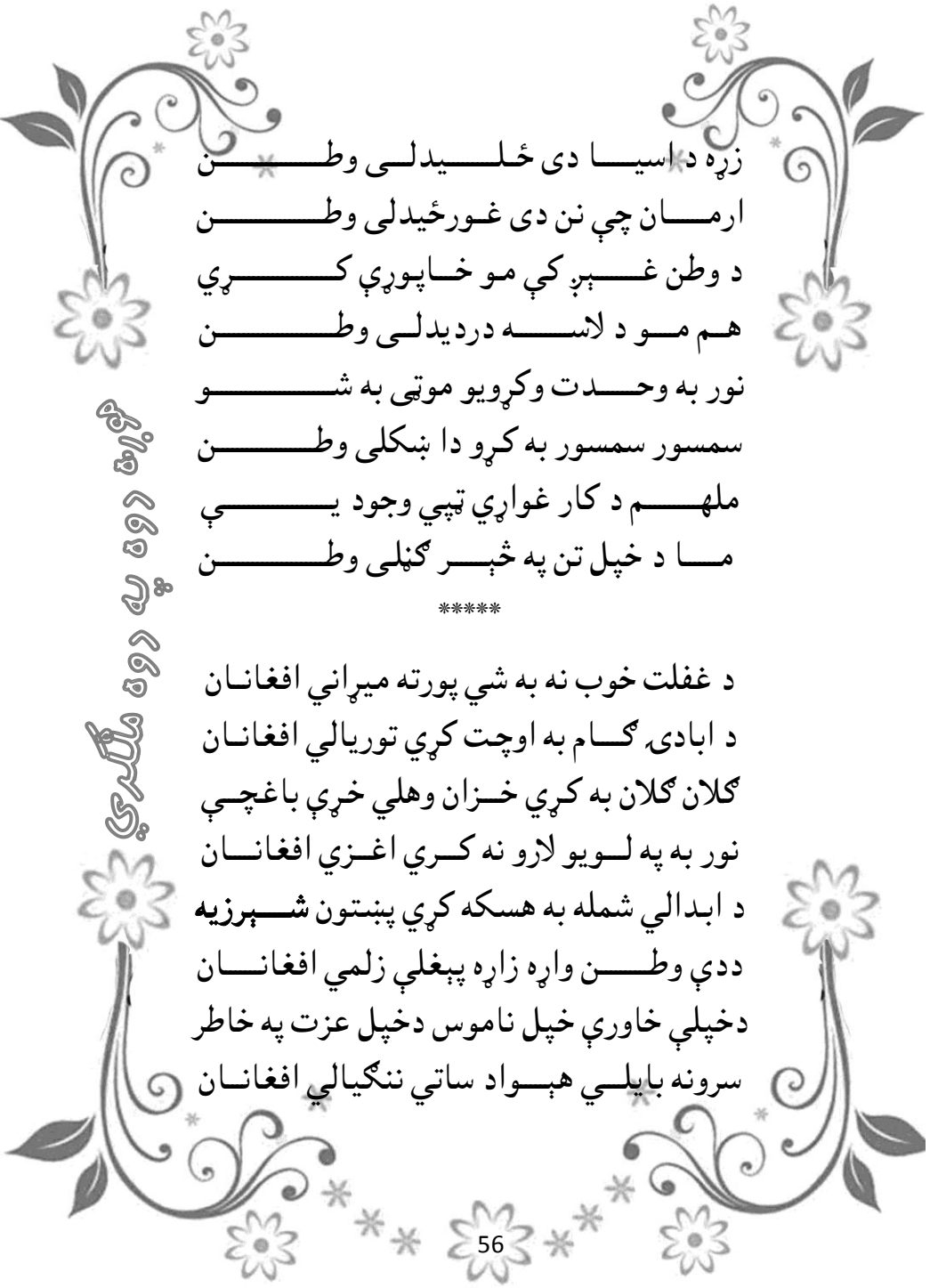
کابل د سرو غمیو ډک و بنایستونومور وه
 د ننګیالو زلمیو ډک و بنایستونومور وه
 د ملالی په خوله تپه وه ځوانان وږي زمري
 هغه میدان بریو ډک و بنایستونومور وه
 د بگرام پېغلي یې سلام ته راتلې ډلې ډلې
 هېواد د ننگ سړیو ډک و بنایستونومور وه
 د سومنات ساه یې راوویسته د تورې په زور
 ملت د پاک زرگیو ډک و بنایستونومور وه

دواړه دواړه دواړه دواړه ملگري

په ننگ کې نه لري مثال زما ساده پښتانه
افسوس چې وژني خپل مثال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اټک به له تورمخو اخلي
همېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شي
د خر خيبر په استقلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی خو شپې تېرې به شي
بيا به سيالي کوي د سيال زما ساده پښتانه

غرونه يې ډک وو له نښترو زما لويه پکتيا
پکې مشران وو د خبرو زما لويه پکتيا
لوی قندهار مې د زمريو ننگيالو مېنه
د احمدخان فاتح لښکرو زما لويه پکتيا
د ننگرهار د بنايستونو درته څه ووايم
د بدخشان ياقوت جوهر و زما لويه پکتيا
د شمالي سرې درې کابل مرکز د زينت
د خر خيبر خوشال ملگرو زما لويه پکتيا

د لويه پکتيا ملگري

زړه د اسیا دی ځلیدلی وطن
ارمان چې نن دی غورځیدلی وطن
د وطن غسپر کې مو خاپوړې کسپري
هم مو د لاسه دردیډلی وطن
نور به وحدت وکړویو موتی به شو
سمسور سمسور به کړو دا بنکلی وطن
مله هم د کار غواړي تپي وجود یسپي
ما د خپل تن په څپر گنلی وطن

د غفلت خوب نه به شي پورته میراني افغانان
د ابادی گام به اوچت کړي توریالی افغانان
گلان گلان به کړي خزان وهلي خرې باغچې
نور به په لویو لارو نه کړي اغزي افغانان
د ابدالي شمله به هسکه کړي پښتون شپږزیه
ددې وطن واره زاره پېغلې زلمي افغانان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه پایلي هېواد ساتي ننکیالی افغانان

د زړو کيسه

د زړو کيسه ده سترگې څه ووايي
مينه خوږه ده سترگې څه ووايي

اوبنکې به درومي قافلې قافلې
دا يې گيله ده سترگې څه ووايي

دوی خو ليدل کوي د زړه په امر
زړه عجيبه ده سترگې څه ووايي

زړه که پرې اخلي تصويرونه دچا
سترگې کمره ده سترگې څه ووايي

سترگې چې سترگوته شي سترگې سترگې
د زړه ټوټه ده سترگې څه ووايي

د شېرزي سترگې سپينې سپينې اوبنکې
دا يې تحفه ده سترگې څه ووايي

د زړو کيسه د زړو کيسه د زړو کيسه د زړو کيسه

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه كړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه كړې
په دنيا كې د څو ورځو ميلمانه يو
دهرچابه ړنگ مسكن شي ته به څه كړې
چې دې څه و كړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه كړې
ستا د حسن طلبگار لېوني څرځي
چې ارزانه دې ديدن شي ته به څه كړې
پېغلې پېغلې هيلې واړه ځوانيمرگې
چې په تن دې سپين كفن شي ته به څه كړې
د شېرزي د زنده گۍ پانه ده ژېړه
په ارمان كې به دفن شي ته به څه كړې

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستر باندي پراته يو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهراله ملهم کړي
په ژوندون کې يو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کې په ژړا شو
گربوان خيري لېوني يو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزيه که دوی گړخي په فضا کې
زما يار و رسيدلی تر معراجه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

زه يې چې كوم خبرې سپيني دي
يه جانانه بنكلي گلوريني دي

مه گرځه اغيارو سره څاردې شم
اوبنکوته مې وگوره چې وينې دي

توله دنياگۍ ورته حيرانه ده
بنكلي پښتنې خونازينې دي

ستا شرابي سترگوته کتې نه شم
اور وروي بنکليه اور وريني دي

اوس يې له دې بناړه کډه تللې ده
هرڅه يې شپږزيه اوس بې مينې دي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

گلفام

دزېسې مري مې د وجودهريواندام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په سلامونو مې زړه نه صبريږي
په تصويرونو مې زړه نه صبريږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيغام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په پرهرو مې مالگې مه دوږوه
په ارمانو مې خاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوگام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
په بستريپوت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مرشمه افسوس به وکړې
زخمي زړگي ته مې له بره په الهام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم
ستړی ژوندون مې بې له تا تېريږي
زړه مې يتيم دی هر سبا ژريږي
د شپږزي وينه شه رگونو کې مدام راشه
زما گلفام راشه په تا ژوندی يم

د زړه په وينو درکوم دغه پيغام راشه

پښتانه

د پردو په لمس بېلېرې پښتانه
لا تر اوسه نه پوهېرې پښتانه

نه يو والی محبت پکې ښکارېرې
نه له يو بل قربانېرې پښتانه
پښتونخوا د تور و غرونو په منظر کې

ژني ژني يې قتلېرې پښتانه
دا افغان به له فغانه هله خلاص شي

چې په خپل زور ودرېرې پښتانه
مخور پکې په يو بل نوم ورکېرې
خو به مري خوبه کمېرې پښتانه

نړيوال دي رسيدلي تر مريخه
بې تعليمه را لويېرې پښتانه
د شېرزي ارمانه هله به پوره شي

چې په يو تغرتولېرې پښتانه

په دوه دوه رڼه ملګري

څلوريزې

چې په خپلو کې پردې دي پښتانه دي
چې په جنگ کې ميرانې دي پښتانه دي
پرې وريږي د سکروټو بارانونه
د بل ځانته سپيلني دي پښتانه دي

پښتانه

وخت راته سرې سکروټې وگرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وگرځيدو
ژوند مې د سرو لمبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وگرځيدو

څلوريزې څلوريزې څلوريزې څلوريزې څلوريزې

غزل

سروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کرم
مسته لېونۍ ومه تا خاورې کرم

ما سره دې ونه کړو محنت اشنا
بنکلي شهزادگۍ ومه تا خاورې کرم

ډېره ډېره مينه مې درکړې وه
ستادلاس بنگړۍ ومه تا خاورې کرم

بڼه په اعتماد مې زړه درکړې و
خامه بڼاپېرۍ ومه تا خاورې کرم

ډېرو مې ديدن پسې ژړلي وو
سمه درخانۍ ومه تا خاورې کرم

ولې دې شپږزیه داسې کار وکړ
وړ د پاچاهۍ ومه تا خاورې کرم

ډېره ډېره مينه مې درکړې وه

غزل

ستاله غمه سخت بيمارشوم که باورکړې
گل وم خاوروکې گذارشوم که باورکړې
د مرگي شراب پيالہ کې راته وړاندې
په ليدلو يې خمار شوم که باور کړې
د اختر په ورځ دې رانکړل لاسونه
له مودونه انتظار شوم که باور کړې
په زرينو سندريزو گوتو جوړوم
ستاد سپينې غاړې هارشوم که باورکړې
خرخزان مې کډه راوړه ستا چمن ته
زه دې يار شومه ريبارشوم که باورکړې
د شپږزي اميد يو بل پسې ډوبيرې
له ژوندون ځيني بېزارشوم که باورکړې

دوه دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه دوه

تسبي

* ستا د کلي مازديگر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چينې اوبه

تا په لـپو را کولې ما به څنبلې
لکه اوبنکې مرغلرې شنې اوبه

ما ويل چې که اشنا اب حيات دي
هم زمزم ته ورته وې خوږې اوبه

دهبندارې غونډې مخ پکې ليدای شي
څه د ستا څه د سپورمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان ليدلو
په گربوان د يو مين څپې اوبه

سپينې شگې يې په تل کې پرکېدلې
ما وې پرې دي د زاهد تسبي اوبه

لکه لمرچې په شبنم شينکي سهرکې
د شپږزي اوبنکې راتلې رنې اوبه

دوه دوه په دوه دوه
مگري

غزل

رادي نکرلي پتی ته رانه لاري
فريادونه په خولگی ته رانه لاري

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللي
په سرو شونډومې سلگی ته رانه لاري

تا خو وخبلي زما دزړگي ويني
تاويدلي له مستی ته رانه لاري

دغه ژوند به خامخا درپسې تنگ شي
غرور مه کړه په خوانی ته رانه لاري

د ژوندون کتاب کې بيل بيل سرليکونه
کله غم کله بنادي ته رانه لاري

د شپريزي دسترگو تورد زړه پکوره
سورگلاب شې سرې غوتی ته رانه لاري

په روه روه په روه ملگري

غزل

تا چې په ما د ظلم پنبه اېښي ده
د زړه په سر مې ستا كيسه اېښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وايه جان
ما سره هره خاطره اېښي ده

مرگی هم زړه غوندي ياران بېلوي
په زړه مې هغه جنازه اېښي ده

زه مسلمان يمه جنان يادوم
تنده مې يار ته په سجده اېښي ده

شپږويه ستا غزل فطرت ښکلوي
هسې دې زړه کې ترې گيله اېښي ده

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

تجلی

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کړم
چې د حسن تجلو کې دې بندي کړم

چارچاپېره دې اغزن تارونه تاو کړل
ښه دزلفو په کمخو کې دې بندي کړم

اخېر څه جرم خطا راځینې شوې
چې په دنگو دنگو غرو کې دې بندي کړم

ستاد حسن تجلو یم سوځولی
اخېر ولې په لمبو کې دې بندي کړم

د شپږزي زرگی له هرچانه درخواته
خود حسن په جادو کې دې بندي کړم

د شپږزي زرگی له هرچانه درخواته

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مو له پېغلو پېزانو نه يوسي

بې وخته راغلل څه خزان خو نه دی
دغه بادونه به کورونه يوسي

د زړگي سره زنده گي گرانه شوه
کور ته مو راشي رانه زړونه يوسي

د چا په لاس يې نوره نه جوړوو
شايد بابري يوسي گلونه يوسي

د اسلاميت او افغانيت په نامه
شېرزيه خیر که مو سرونه يوسي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

مینه

د پېغلو مینه خو تاوان غواړي
کله بنگړي کله پېزوان غواړي

هسې په ټوکو باندي نه شي مینه
غریبان ځکه ترې امان غواړي

دا د پښتو ملک دی یاري گرانه ده
دلته هم سرغواړي هم توان غواړي

د سترگو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هر و مرو څاروان غواړي

کله به وتړي وطن به پرېږدي
چې هم بناغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شپږزی له تانه چې زلفان غواړي

د پښتو مینه

شاعري

شاعرانه محل کي اوسم دروغجن نه يمه
چاپېر حالاتو مجبور کړي يم مين نه يمه

داچي دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم

داسي مې مه گنه چې خوښ يم غمجن نه يمه

دوطن درد فریاد مې يو يوپه سينه کې کتار
داخپلې اوبنکې به مې يوسي لامبوزن نه يمه

د شاعري مرامنامه کې مې بار بار ليکلي

د چا خالونو سورساليو ته پکې ژمن نه يمه

داخيني وايي شاعري دمينتوب بنکارندوی
زرگيه څه وايي مين يم که مين نه يمه

د شاعري دنيا له ډېرو حقايقو ډکه

شپږزی تراوسه دې منزل کې بريمن نه يمه

غزل

چې رب درکړل دولتونه ازمايي دې
دېره ځمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بختور يمه دنيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فرغون دکور دننه يې لوی کړی
درته بنايي حکمتونه ازمايي دې

دنمرو د اودقارون غوندي چې نشې
که دېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شپږزیه گلشن جوړکړ
جوړوي له اور گلونه ازمايي دې

په روڼه ليدنه
په روڼه ليدنه
په روڼه ليدنه
په روڼه ليدنه

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره گلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینگارونه شي

گرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لږ غوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لکه نیمگړی لمر شفق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مثالونه شي

مه کوه صنمه په تېرو بانو ویشتل هسې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شپږزي دزړه په سرليکلي ستا یادونه دي
کله چې وختونه شي بیا به حسابونه شي

دوه دوه په دوه ملگري

ڄار

ياره تېر به شي وختونه ڄار دې شم
بيا به وکړې ارمانونه ڄار دې شم
زندگي کې دې له هر چانه جدا کړم
درته پاتې شول ملکونه ڄار دې شم
د زرگي اهوڼه وختل اسمان ته
رابه نشي تېر عمروڼه ڄار دې شم
د زرگي سودا مې تا سره وه پټه
تا خبر کړل عالمونه ڄار دې شم
ما په هر لمانځه دعا درته کوله
ته اوس نه کوي نفلونه ڄار دې شم
ستا په مينه کې مې هرڅه وو بايللي
تا خو وکړل انکارونه ڄار دې شم

د شېرزي دلېونو خيالونو ياره
پرې امباردې کړل غمونه ڄار دې شم

شوسى

راتلې راتلې زما په زړه وختې
جانانه بڼه دې وکړل بڼه وختې

لکه وي چرته ترهیدلي هوسى
دبښتې نه راغللي په غره وختې

ما خو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیونى په دیواله وختې

خومره مزه کا د نښترو پانې
ته مې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عمر عمر نه هېروم
بڼایسته انځور شوي آینه وختې

ټکه غرمه ده شپږزی تږی تږی
ته مې په لپه کې اوبه وختې

دوه دوه په دوه دوه ملگري

موري

مـوري بـغـيرلـه تا ژوندى به يـمه
 دغه دروغ دي چې زړه چاودى به شـم
 خو هغه ژوند به نه وي گرانې مـوري
 كوم چې به ستا په غير کې ما تيراوه
 هغه پستې خوږې خوږې خبرې
 كله هم ستا هغه درنې خپيرې
 هغه له خوننده ډكې پنده ډكې
 كله غوسه كله موسكا به شولې
 دستا به كومه يوه نيكي يادوم
 دستا بلا بلا احسان دى پر ما
 زه خو عاجـزيم دا كولى نشم
 مـكـې ته تا په اوږو وړلى نشم
 تا خو په ژوند ډير نازولم مـوري
 له هرې بدي دې ساتلم مـوري
 زه چې ماشـوم ومه دستا په غيركې
 خـوله مې خـالي چـرې ژړانه نه وه

دغه دوه ډبره دوه ملگري

راته کړې شپه به وې ويښه ناسته
په الـهو به دې شوه ژبه ستري
بنيرا په خوله به دې راتله مورې
د ډير گرانبت دې نه کوله مورې
وې به دې شوله چې زهيرهم مه شي
لږ چې رالوی شومه مکتب شوې راته
ته مې شوې پيرزه دې مرید مورجانې
د ستا خواری به مې شي هیره کله
چې خه مې غوښتي تا راکړي مورې
مادې هم رب په دواړو سترگو ووند کړي
چې ستا له امره مې سسر و غړاوه
په ورین تندي مې ستا خدمت ونکړو
شپږزی دې رب له هغو خلکو نکړي
د مور زړگی وي هميشه په بچي
د زوی زړگی ولاړ په توره تيره
ته دې ژوندی ژوندی ژوندی وې مورې
راته دې ډير کاله ژوندی وې مورې
ته د شپږزي زړگی زړگی يې مورې

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه په دوه دوه

غزل

تا د سترگو غو غړولو طاقت راکړ
بنکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنگه گنهگار نظر قابو کړم
په توبې دې چې بڅښلو صفت راکړ

په تلوار کې یوهرڅه له موربه هېردي
تا په ژوند د تېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلور کړم
تا ابلیس د پریښودلو مصلت راکړ

یادوم به یې تر عمره اې شپږ زیه
چې په ژوند یې پوهیدلو علمیت راکړ

(۱) مصلحت

دوه دوه په دوه ملگري

خاطرہ

د زړه په سرمې خاطرہ ليکمه
ورته عنوان به ستا نامه ليکمه

غم مې گاوندې کې اوسي کلی مويو
اشنا د ستري ژوند کيسه ليکمه

د زړه په وينو موروزلي غوټی
خو نن قسم چې ترې گيله ليکمه

کله دې غم کله بنادي ميلمه وي
په نرمو گوتو حوصله ليکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کيږي
چاته ترخه چاته خوږه ليکمه

ستاد خوبونو تعبيرونه گران شول
شپږزيه ژوند دې شوگيره ليکمه

د زړه په روڼه ملگري

غزل

زړونه مو چوي نور پاڅه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوبنکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده
دلته خوټول خلك غمجن دي او ويرونه کوي
هلته څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده
دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنگ واره زاړه دي خوشالي چرته ده
د چنارونو پانې زيړې شوې مرغان نه راځي
څوک مروردي اوڅوک مړه دي خوشالي چرته ده
هريو جابر ده توره کنبلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چرته ده
شپږزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

د پوهانو په دوه دوه ملگري

وعدہ

زما کورگي کي اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکي غږ چمبې چمبې و

تا مي سلگيونه لذت اخيسته
زما زرگي و خوايري ايري و

اوس دسهار پيغام بي ميني راخي
مخکي راتللو خو وږمي وږمي و

هغه وعده يي کره پوره په مينه
وجود يي راوړلو پارچې پارچې و

شهرزيه ستاله سترگو او بنکي تللي
گني د ډيرو ژوند نغمې نغمې و

ډوډه په ډوډه ملگري

د امیدونو آمیل

دومره مه کوه غرور په تورو سترگو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترگو
د بنایست جلوه دې لرې لرې تللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترگو
د بورا پرځای شبنم د گل پر پانه
سحرگاه ته شي مشکور په تورو سترگو
درته جوړ مې دی امیل د امیدونو
ستا پرغاړه زوړ او شور په تورو سترگو
د رقیب سینه به یخه شي چې یوشو
لاس یې خلاص دده د زور په تورو سترگو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاري
وږمې پریوتې هر لور په تورو سترگو
همیشه دې وي خوشال په زندگۍ کې
د شپږزي دسترگوتور په تورو سترگو

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

خوك چې ډول وهي زوربې لري جانه
نوره ورته هسې كولمې خوري جانه

هر سړي نن بڼه بد پيژندلي دي
ولې بيا د بل كيسې مني جانه

دا كلې خو مينه مين نه پريږدي
خوار مين د كلي نه شري جانه

ډير به د نخرو په چرو ووژني
واډې چول ليچو كې بنگري جانه

لاس په لاس رقيب سره چې گرځي ته
دا شپېزې به كډه چرته وري جانه

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

غزل

توره شپه وه سترگو نه کړلو نظر
برابر شومه د مینې په لوی غر

گلورینه زندگي ازغي ازغي شوه
چاته ووايم د سوي زړه خبر

مینه پايي د عاشق په پاكه مینه
معشوقې خونه د خيروي نه دشر

د پرهر پرهر زړگي په وینو لیکم
د یو چا په دروازه باندي منظر

داشپړزی خولا پخوا دی غولیدلی
په خوبانو ځکه نه کوي باور

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

اختر ته

ته د اختر د خوشاليو ميلمه
 زه د نړۍ واړه غمونو كوربه
 داچې تر تا در رسيدلی نشم
 له پنډ غمونو پاڅيدلی نشم
 سلام سلام قربانه
 دامې پيغام قربانه
 تا ته اختر مبارك
 دازرين لمربارك

شي دې اختر د خوشاليو اختر
 د غم خپلو د خونيو اختر
 دغه د اوبنكو وډكې ډكې سترگې
 كه دغمو ځينې شي سپكې سترگې
 اختر دسولې سره مل شي راشي
 د جگړو لړې پل په پل شي راشي
 دايتيمان چې په خندا ووينم
 خان وغريب چې خواپه خوا ووينم
 جهان ته وبنايوهرڅه كوی شو
 بغير له جنگه يو كیده كوی شو

دوه دوه په دوه دوه دوه دوه

ته به نو هله په ربنستيا اختريي
ته به نو هله د هر چا اختريي
بيا به دي لمانځو په خوښيو سره
له اتنو ډولو سورنيو سره
دا خپل لاسونه به د وينو پرځاي
داخلي سره كړو په نكريزوباندي
اختر د ټولو مبارك شپريزه
اورې شه خلاصې له ټوپك شپريزه

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد كې به تنها و
د ساقې سره مې وليد ميكده كې
نن يې ځانته ناروا عمل روا و

دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه
دوه دوه په دوه

هېنداره

کله راته پریوزې په هېنداره کې
کله رانه وړک شې سمه لاره کې

نه دې هیرولی نه ساتلی شم
یه صنمه ته چې ځان بیزاره کې

وباسه نفرت د زړه نه وباسه
دادنگه ځوانی مې درنه څاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بند یمه د مینې سخته چاره کې

اوبنکې دگریوان غیږه کې ولوېږه
ستړی ستړی ژوندبه مې کراره کې

یه شپږزیه ژوند د خاورو څلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

هېنداره دوه په دوه ملگري

مورکی

موري بي له تامي ژوند سلگۍ سلگۍ دی
 په زړه جوړ پرهر مې نښه د ياری دی
 د تا غيره شي ارام د ټولو سټريو
 اوس مې هغه مينه خاورې زړه تنگۍ دی
 خوږ انځور دې راته سترگوکې غړپړې
 څه يادونه څه دې غم دلۍ دلۍ دی
 جنتونه دې د پښو د لاندې خاندي
 زړه مې ستادسترگو حوروته موسکۍ دی
 ته د قدر پرښته د ذوالجلال يې
 يوه لاس کې دې زانگو بل کې نړۍ دی
 له ليمو دې اوبنکې پاکې کره شپږزيه
 محمد هم جدا شوی له مورکۍ دی

دوه دوه دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه دوه دوه
 دوه دوه دوه دوه دوه

دار

گل مې کاغوتی مې کا بهار مې کا
ومې وژنه زلفو کې په دار مې کا

اوس مې د ژوندون سره هم ورانه ده
یار مې کا نگار مې کا خونکار مې کا

نشم گرځولی زولني گرانه
صبر تمام شويدي په لار مې کا

ډېر ډېر ستمونه مې زغملې دي
تورو شپو وهلی روڼ سهار مې کا

هر وخت به د یار په نرمه ژبه يم
وزما شپږزیه خوږ اشعار مې کا

دوه دوه په دوه دوه
مکړي

جدايي

دې گذران ته مې سلام دی جدایی کې
ژوندون گران دی بې له یاره تنهایی کې

مجبوري ده د زرګي په لاره درومم
د پاچا سره ژوند نشي بدمعاشی کې

د ځوانانو جنازې وطن کې ډېرې
ناپوهي ده جهالت دی کورنۍ کې

پښتانه یو پښتني غیرت به ساتو
په نامه د احمدخان یو په نړۍ کې

ازغي تل وي د گلونوسره څنګ کې
اې شپږزیه غم او درد وي په یاری کې

د پوهې دوه دوه په دوه
د پوهې دوه دوه په دوه
د پوهې دوه دوه په دوه

غزل

په اورو نو کې سوځيږي ليوڼی وي
نه مړ کيږي نه رغیږي ليوڼی وي

تل دځان سره دخيال سندرې وايي
لاس يې کار ته نه ټيټيږي ليوڼی وي

دژوندون په هريوگام کې سترې سترې
د يار مخ ورته ياديږي ليوڼی وي

د پيغور او دتهمت کيسه کې نه وي
خو چې يار يې خوشاليږي ليوڼی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنگ وي
اي شپږزيه نه بيدیږي ليوڼی وي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

چارپښه

گرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پیدا د محبت د پاره
د ښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زرین تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغورپ نکوم ږنگه به شي
دازندگي راباندې تنگه به شي
دغه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفت د پاره
دښکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه یوه ده بدلوي یې کله
ځان به لمبه کړي خو پرېږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پدې خبره کې غفلت نکوي
ځان پاچا بولي پاچاهي کوي
په خپله خوښه زنده گي کوي

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي

* ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره *

د ښکلو ښکلو د صحبت دپاره

په ځان لمبې مني يار نه سوزوي

تهمت کيسې مني يار نه خبروي

په توروغروکې اوسيدل خوښوي

ديارپه وړاندې سوځيدل خوښوي

نه د پيسو اود محل دپاره

نه د خوراک اونه د چل دپاره

زنده گي غواړي رفاقت دپاره

دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

مينه په وينه ساتل کيږي گرانه

زړونه د زړو سره پوهيږي گرانه

ځان به لوگي خوياربه ښادغواړي

څوک چې عاشق وي دغه يادغواړي

مينه وفا مينه شفا شپږزيه

مينه ژوندون مينه دنيا شپږزيه

ځان دې لوگي شي دهمت دپاره

د ښکلو ښکلو د صحبت دپاره

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

زما ژوند زما ايمان د تا په لاس کې
دشتي غرونه دنگ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چپرته پوره کړي
گنهيگار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مور و عده درسره کړي خو ويرېږو
خوبيا هم وياړوپه ځان دتاپه لاس کې

قافله د ژوند توندی باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خيال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز د شېرزي دان دتا په لاس کې

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینگار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مرو شمار کولی نشم

اختره راغلی یوه شېبه وي
د خپل جنان دیدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنگلونه نشته
د گلاب گل چنار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موبنو
شپږزیه نور کرار کولی نشم

د یوه یوه په یوه یوه ملگري

غزل

تسوله نړۍ يې چې اتل يادوي
د بڼكلو بڼكلۍ مې كابل يادوي

زما له كوره جنازې روانې
هغه باڼه او توراو ربل يادوي

ژوند بې وفادۍ وفا نه پيژني
درته يوه ورځ به اجل يادوي

چا كړل تيا كې په كارو لاسونه
څوك له مستۍ نه يواو ربل يادوي

تر كهكشانه رسيدلې شپږزۍ
څوك په زبان څوك په غزل يادوي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځينې غواړم
تنها زه يم چې دا شه درځينې غواړم

پاکه مينه پاک نظر پاک اميدونه
راله راکړه هستي نه درځينې غواړم

ما د سترگو نظر سترگو کې ساتلی
د گودر پيغلي اوبه درځينې غواړم

لرې وکړه د ياری د ژوند خبرې
چې دميني په نوم زړه درځينې غواړم

په ايرو کې دې موندلی دی شپږزيه
هغه لعل لره شيبه درځينې غواړم

دوه دوه په دوه دوه ملگري

درمان

رانه دې واخيستو درمان مرگيه
ولې به نه کوم خپگان مرگيه

واړه دنيا مې ده پسې خوړله
راته خالي دې کړو ميدان مرگيه

د زړه ټوټه وه رانه بيله شوله
ژاري مې تل پسې چشمان مرگيه

کله مويو کله موبل ژروي
راته اور شوی خپل مکان مرگيه

تل په اغزنولارو ځو او راځو
هيچا مونيکړو پرسان مرگيه

وينه په وينه مينځي تل افغانان
د شپږزي ژوند خزان خزان مرگيه

دوه دوه په دوه ملگري

بیا رانغلی

تولې لارې مې څارلې بیا رانغلی
سترگو سترگو ته کیدلې بیا رانغلی
ما به ځان درنه لوگی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بیا رانغلی
دزړه غوښې مې خوراک شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بیا رانغلی
ډیرې ښې یادگارونه دې را پاتې
ما ژړا سلگی وهلې بیا رانغلی
خړو خاورو چې بدن یې خراب نکړی
ترینه پیغلې شرمیدلې بیا رانغلی
اوس مې نشي ددې خلکو سره مینه
رایادیرې دې غزلې بیا رانغلی
تنها ناست یم دسکون ځاله مې ورانه
په کفن چې پتیدلې بیا رانغلی
مروربه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترگی نه سپرلې بیا رانغلی
که مې هرڅومره زاری خاورو ته وکړې
گرانه نه یې راکولې بیا رانغلی

نه پوهیږم چې دچا سپیره نظر و
چې له مایې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرگي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شپږزي اوبنکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هر شي ته لاس اچوي
داسې مې زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوږویانو د خوږو پیغام څلور کونجه کې
په هر زمان په هر مکان هر شي ته لاس اچوي

د پوهې دوه دوه په دوه ملگري

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سيوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبه روزو دغه شبنمي غوټی
ته مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کړو منزل تر خپل منزل پورې
ته مې شه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولې ونه لویږي
هرخو که وجود باندي کمزوری شم

سل واري جرگې درېسې ليرمه
ياره که شپړزی درته مختوری شم

د پوهانو دوه دوه په دوه دوه ملگري

د گلونو باران

د زړه په سر مې چې مانۍ جوړوې
ياره چې غم که به بنادۍ جوړوې
ستا هرکلي ته به ليمه کړمه فرش
که چيرته ورونوکې دوستۍ جوړوې
هديرې ډکې په ځوانانو شولې
موږ ته په نه کيسه زندۍ جوړوې
زړگۍ دې کاني نه خوږيږي پرچا
دلته لگيا دلته بدۍ جوړوې
په ځان باران دسرو گلونو غواړې
خوار افغانانو ته بلۍ جوړوې
شپږزۍ دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا ترسه ولې دبنمنۍ جوړوې

د گلونو باران

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي يوه ورځ
 درته جوړ به امبار غم شي يوه ورځ
 د غروردنگه مانۍ به دې راپريوزي
 خپل عمل به درته گرم شي يوه ورځ
 لږ لباس دخاکساری درله په تن کړه
 دخدای قهر به درسم شي يوه ورځ
 لږ په خوارو عاجزانو کرم بويه
 داغريب به دې مرهم شي يوه ورځ
 اې ناترسه د يتيم غوښو ته ناسته
 درته نس کې به اړم شي يوه ورځ
 راته ډېره کړليچنه لار پرته ده
 اې شپږزيه سوال به هم شي يوه ورځ

دوه دوه په دوه ملگري

پېوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وگړو ستاسو هم پاڅون غواړو

بنکلی وطن مو شولو لوتې لوتې
هریو دښمن دې خوارزبون غواړو

په سردرو دې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پگړی سړی مو پاتې نه شو
نوره په سوله کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پخې
نور په خدا خدا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی خښتن نه پیوستون غواړو

د پوهانو په دوه روڼه ملگري

غزل

ته مې يې زړگی زه دې یم ځان اشنا
ولې رانه نه کوي پرسان اشنا

زړه خو د وجود په سر پاچا وي نو
ته رانه جدا کوي گذران اشنا

دغه مراوې مراوې غوتی تاندې کړه
شه څپې څپې بنکلی باران اشنا

یه گلابه تل به دې بنکلا نه وي
مه چیره خوارو کي بوراگان اشنا

وڅپړه د لمر په شان شغلي وکړه
خلکو ته سکون شه له اسمان اشنا

هرڅه یې د ستا په نوم بایللي وو
ولې په شپږزي شوې بدگمان اشنا

په دوه دوه په دوه ملگري

غزل

گهراڻه راتلونڪي زندهه ٿي جوڀهه ڪا
تور قبرستان ته رهايي جوڀهه ڪا

دنيا دوڪهه دهه ڇي دوڪهه دهه نڪري
سوال و خواب ته تياري جوڀهه ڪا

پدي خلاصيري نهه ڇي نهه پوهيدم
پهه ٽوندون لارهه ده خلاصي جوڀهه ڪا

نهه به رشوت نهه واسطهه چليري
پخيل عمله خائنهه خوبني جوڀهه ڪا

منزل دهه لري لري لري سختهه سختهه
ربهه شپري تهه اساني جوڀهه ڪا

جوڀهه ڪا
پهه دهه
مگري

دره

درده بس راخه د يوه لوري يو
زړونه مودي يوشاني معزوري يو

بي له تا پرهر زما جوړيږي نه
گرانه چې د عشق په اسمان ستوري يو

راوړه د پرهر تر خوا جونگره دې
موږه د يو بل د مينې توري يو

زړه ته مې راغلی يې دچا په سر
لمر دې توروې گرانه د سيوري يو

کوربې دشېرزي دزړه په سر باندې
اوس خوبه يې ساتو چې کمزوري يو

دوه دوه په دوه ملگري

لپه

درمې کړلو زړه په سپينه لپه کې
رون لکه اوبه په سپينه لپه کې

هرڅه مې د ستا په سرملي دي
ژوند دی يوه خوله په سپينه لپه کې

هېره به مې نشي د زرګي پاچا
هغه خاطره په سپينه لپه کې

مه چيچه غابنونه ځوانمړګه شې
دارمې وګاټه په سپينه لپه کې

هوش راځينې واخله په خيالونوکې
می يوه پيال په سپينه لپه کې

اوبسکې تويوه شپږزيه دومره نه
خانده څه ناڅه په سپينه لپه کې

د لپه په روه روه ملګري

سټري منزل

جنگ بلاستري مزل دي نه رسيږي ترمنزله
پښتنوځانونه ډوب كړل سمندرياندي پخپله

که داوړونه دوحدت په تفرناست واي متحدواي
نن به نه وو فریادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هریو کانی مو له سرو غمیونکلی
که مو دا رنگینه خاوره له غلیمه وساتله

چې موورکړله دسولې مینه جنگ ته ځوانمرگ ته
د ژوندون دکلي لازه موږه خپله کړه بدله

ځوانې هیلې امیدونه مو یو یو پسې ډوبیږي
ددوستی لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

ها چې موږ روانه کړي بس یوه یوه تخته ده
اې شپږزيه دامیدکشتي درياب کې ودریدله

دوه دوه دوه
دوه دوه دوه

غزل

دیردې کرم مجبور کلی درپاتې شو
بل دې کړلو اور کلی درپاتې شو

ما در سره پټه مینه کړي وه
تا کړو اواز خور کلی درپاتې شو

غرونه غرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشي گرانه دلته گذاره گرانه
ژوند شولو پیغور کلی درپاتې شو

ووژنه شپږزی خوپه انصاف سره
مه لکوه تور کلی درپاتې شو

د پوهانو دوه روڼه ملگري

ترنہ

گل دگلابونو یی خیال کھ دے ساتم اشنا
پتہ پہ تورو غرونو یی اوبنکھی تویوم اشنا

سور پہ وینو گرخمہ زپہ زما پھر پھر
تا لہ خدایہ غوارمہ ژوند زما خطر خطر
راز د پتہ زرونو یی تل دے یادوم اشنا
پتہ پہ تورو غرونو یی اوبنکھی تویوم اشنا

بند پہ بند ترلی یم تاو رانہ حنخیردغم
تا پہ زپہ ویشتلی یم تل کومہ ویر صنم
مینہ د وختونو یی وینہ دے گنم اشنا
پتہ پہ تورو غرونو یی اوبنکھی تویوم اشنا

تا گناہ گناہ ویل ما ثواب ثواب اشنا
تا تویک تویک کول ما کتاب کتاب اشنا
مورد تورتمونو ده دابه غورخوم اشنا
پتہ پہ تورو غرونو یی اوبنکھی تویوم اشنا

دوبه دوه دوه
دوبه دوه دوه
دوبه دوه دوه

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده گي گله
گوره تل خواږه خواږه ته مې پاچاهي گله
ژوند د ارمانونو مې داشپړزي گنم اشنا
پت په توروغرونو يې اوبنکې تويوم اشنا

زړگي زمالکه غنم چاودلی
دبمن مې نه دی خو صنم چاودلی
کنډر کنډر دی لوتې لوتې پروت دی
لکه په لويه لاره بم چاودلی

د زړه په دوه دوه ملگري

غزل

گلونه ما بنامونه مې نظرته وړاندې راشي
 دمینه تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمینه د مشال دې پوروۍ یم گلفامه
 دحسن دریا بونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې یې د کانې کرښې زړه کې راسره دي
 هاتللي شخصیتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دورې دورې توپانونه راخواره دي
 دستورو امیدونه مې نظرته وړاندې راشي

شېرزیه گنډکاره محبت دې ولې کړې
 دخلکو پیغورونه مې نظرته وړاندې راشي

دغه غزل
 په دوه روه
 منگړي
 ۱۱۴

غزل

د گناه کلي کې ميشت يو د ثواب له کلي لري
ذهنونه موياره دي د کتاب له کلي لري

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهار په کاهو ولو د مهتاب له کلي لري

مازديگرشي ستاپه کلي لمرشغلي شغلي ډوبيري
مانبامونه راروان شي د آفتاب له کلي لري

دردونه مې دزړه په کور له هر لوري رادرومي
نومجبوريمه چې بندکرم دزړه باب له کلي لري

خودستور وځلاگاني مې سپورمې ته په سينه کې
بس شپېزې ورته حيران شي د خواب له کلي لري

دوه دوه په دوه
مگري

غزل

ربه راولې د مينې بارانونه
چې تازه شي پرې دزرونو جوسونه

چې ويده زړونه راوينې کړي له خوبونو
ترنم کړي په پرې شونډو غزلونه

دغه راز د دنياگۍ راته معلوم دی
دغه ژوند کله ازغي کله گلونه

پاکه مينه مې د زړه په کور ديره ده
راته ياد دي تېر وختونه تېر يادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دې هيرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شېرزي دکفن غوټې شولې خلاصې
درته پاتې شول پريمانه ارمانونه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

د اسمان له كلي ستوري چه رالويږي
ليوني اجل وهلي ترې ويريزي
مناسب ده چې مقام ته يې قايل شو
دارختلي خلك چپرته چې اوسيزي
ژوند مو واړه په رڼا پسې تړلي
بي له شمعي پتنگ كله پاتې كيږي
چې سپوږمۍ غونډې سرې پكې ظاهري
نود ستورو رڼا هله معلوميزي
چې د زړه پاچايي خپله وي ټاكلي
بيا په كمو كيسو هسې خپه كيږي
چېگريوان يې شي تارتار دا يې تحفه ده
اي شپږزيه كه په مينه خوك پوهيزي

په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ
په رڼا سپوږمۍ

ژوند

عیادت په عبادت کې حسابېږي
بس دروغ منافقت کې حسابېږي

د احسان تله درنه لره په ژوند کې
دا هر و مرو قیامت کې حسابېږي

چې یې ځانته خوښوې نور و ته هم کا
د مومنو په خصلت کې حسابېږي

چې د چاله ویرې توی شي قیمتي شي
رڼې او بڼکې محبت کې حسابېږي

گرانې لارې راته مخې ته شپږزیه
د یار وصل په جنت کې حسابېږي

دوه دوه په دوه دوه
مگړي

غزل

ژوندون مې دې نیمگړې بې له تاخوږه جانانه
قربان دې شم صنمه مهربانه یاقربانه

ملنگ ملنگ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجیبه زمانه شوله په ځان یم بد گمانه

دسترگو دید مې بند په ځنځیرونو دالفت شو
زرگیه لیونیه چې وړک نه شې له ځانه

سیلی د محبت ترینه چاپیره هوا گرمه
گلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلو کاروانونه مو جانانه قتل شوي
څه گونگه زندگي شوله شپږزیه بې زبانه

دوه دوه په دوه دوه
ملگري

رباب

د لويتهې د پيڅې شرنگ يې نشته
رباب يې شور نه کړي ملنگ يې نشته
د ساقي جان هره خبره منم
خو دابه نه وايي چې بنگ يې نشته
د تورو برېښ يې تر اسمانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننگ يې نشته!
د حسن پيړه نن خيرات ټولوي
ها مخکيني شانې غورځنگ يې نشته
ددې جينۍ په تندي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنگ يې نشته
اوس د گوگل په ريسرچ يار لټوم
مودې مودې کيږي چې زنگ يې نشته
په لار پرتهې وې د منگيو ټوټې
شېرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

دودونه په دودونو کې
ملګري

غزل

خائنه مې گمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد گماني وشي

کلی موله بڼاره بلا لري دی
یونیم پکې کار د بازاری وشي

وشیندو تخمونه د گلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره یې له تیکې نه راوویسته
اوس به ترېنه خامخا بدي وشي

توله چې راټول شي سره وروڼه شي
هله به شېرزیه نو خوښي وشي

دوه دوه په دوه دوه
مگري

غزل

سترگې توروه خو دومره ډېرې نه
اوبنکې تويوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزرگي په باغچه کې کړې
ليچې شرنگوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپينه سپوږمۍ به شم
ورانگې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژوندون خوږې خوږې شيبې
لرې يادوه خو دومره ډېرې نه

مه کوه شپږزي ته ډيرنازونه هم
شوخي کيسې کړه خو دومره ډېرې نه

دوه دوه په دوه ملگري

گل

ته لکه د گل په شاني بنگلي وي
زه لکه لويديلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خوږې خبرې کړې
زه به غلی پلي دلته پروت ومه

شونډې دې گلاب سره تشبه لري
زه به ميراث مړی دلته پروت ومه

غاړه به دې سروسپينو نه ډکه وه
زه به غم خپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په ټال کې ناسته وي
زه شپږزی به ستړی دلته پروت ومه

دوه دوه په دوه دوه ملگري

سجده

ته امام د محبت زه مقتدي يم
ته مرشد د انس و جن زه يقيني يم

لوی دریاب دیبلتانه ازغینه کرنه
زما یاره ته عرب زه عجمي يم

ستاله میني مې د میني لارموندلي
هسې نه يم چې په هرلوري رهي يم

چې اذان د محبت مې ترغوروي شي
نوسجده یمه جنان ته په تندي يم

کله کله په بهار پسې قتلیرم
تاندو هیله دشپري دپاک زړگي يم

دوه دوه په دوه دوه ملگري

قلم

لاس کې مو تويك قلم ته بد وايو
خكه خورو تيندك قلم ته بد وايو

تري يو د خپلو ورونو وينو ته
خان مو كرلو سپك قلم ته بد وايو

زړوكې مود جهل چيني تاندي دي
جنگ ته خوچابك قلم ته بد وايو

خوك به مودستري ژوند دمه شي نن
خوك لاس دكومك قلم ته بد وايو

جنگ موله بهره كورته راوستو
يم شپري هك پك قلم ته بد وايو

دوه دوه په دوه ملگري

گلوونه

ما به چي هر وختي کرل گلونه
له هري خوانه مې ساتل گلونه

ما به يې شپه ورځې خدمت کولو
څاخکو خولو مې پنهول گلونه

د شپي شبنم و خپل خادر خورکړي
سهار موسکي موسکي کيدل گلونه

زما د هیلو دنیاگي وه دلته
کرار کرار به لئوئيدل گلونه

د ژوند کیسه مې پکې ونغاړله
زما غزل کې ياديدل گلونه

شو درې وړې د خوښيو محل
شپريزه بنه ورژيدل گلونه

کلیه کلامه
دوه په دوه
دوه ملگري

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلي له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غوندي وختونه په موږ اغل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لوگه شوی دځوانانو په ځوانیو
د هرچا دام کې نښتی دی پښتون

کاروبار دې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیر کې راغلو بیلتون

دوه دوه په دوه ملگري

تاج محل

تېر وختونه دې ياديرې اوکنه
د زرگي سردې خوږيرې اوکنه

ورکتوب و پاچاهي وه زندگي وه
چرته خيال کې دې گرځيرې اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځينې تيريرې اوکنه

په تالونو زنگيده به دې هېرنه وي
هغه مينه دې شرنگيرې اوکنه

بې هدفه بې مرامه يارانه کې
دنبـکلا ډيوه بليرې اوکنه

تاج محل غوندي کورگي زما شپږيه
درته سترگوکې غږيرې اوکنه

ډيوه ډيوه ډيوه ډيوه
مگيرې

ستا تصوير

* جوړومه دې تصوير په سپينو گوتو
سپيني غاړې ته ځنځير په سپينو گوتو

په خيالونو کې تر اوجه رسيدلی
ودان کړی مې کشمير په سپينو گوتو

څه په سپينه جامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمير په سپينو گوتو

کله سترگو کې د سترگو مينه راکړي
کله راکړي راته وير په سپينو گوتو

د زرگي ور به رابند کړمه د چانه
ژړا راکړه خپل تقدير په سپينو گوتو

د شپږزي په غاړه سره سپين آميلونه
پير بابا کوه تعبير په سپينو گوتو

د سپينو گوتو په رڼه
مليکري

غزل

گرد اسمان کي گرڇيڏم لکه کوتره
د يو چا دپاره ومه مرغلره

دبنکلا پر پاچاهي مي واکمني وه
د بنبايست دتاج محل وم پيغمبره

لونگين مي دسيني د پاسه ياره
لکه پاس وي په کمره باندي گورگوره

دبنبايست دبنکلاکانومي سيال نه و
ومه پبغلو کي روانه تر گودره

نازوم به دي شپږزيه لاتر عمره
پکي سري سترگي گرڇېږه دزړه سره

دوه دوه په دوه دوه
مگري

د چنار سيوره مو دمه دزږگي ده
دارمان خونه مو سمه په زږگي ده
نور به لري کړو له زړونو نفرتونه
محبت نرمه خبره د زږگي ده

ژوند به پيل کړو په نوي نوي بڼه
د زږگي گلان په مينه مينه پڼه
لږ به يو بل ته اشنا ترغاړي ورو
د الفت مجله جوړه نوي گڼه

په کرار کرار به کړو پستې خبرې
د تېر شوي يادگارو وړې خبرې
کړو به راويښن دا خوبولي زړونه
زما شپږزیه د الفت خوږې خبرې

د زږگي گلان په مينه مينه پڼه

خوانيمرگه

ټول دې وڅوړم په زغرده ځوانيمرگه
خاص په ما ميلمه يې درده ځوانيمرگه

چې په ټولوکې په ماباندي مين شوې
کاشکې زه خو وی ځوانمرده ځوانيمرگه

که مې سرد نازولونه قربان کړم
داله ډيرونه بهترده ځوانيمرگه

دغه ژوند دحسرتونو اميدونو
ډکه ځاله د بشرده ځوانيمرگه

بيړی درومي ترمنزل پورې شپږزيه
ډکه لازه د خطرده ځوانيمرگه

دوه دوه په دوه دوه
مکړي

هېواد

په هېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخپل کور وړانونه به ترڅو وي

افغانان يو د ورور وينه مو پکار ده
دايو بل ته گوت نېونه به ترڅو وي

موږ د سولې مرغان وشړل له کلي
داد جنگ سپېره لمنه به ترڅو وي

دلته مړه لته زخمي هلته يتيم وي
داسې عمر تېريدنه به ترڅو وي

دشپرزې سلگۍ سلگۍ سخته ژوندونه
دا د زړونو ماتېدنه به ترڅو وي

دوه دوه په دوه ملگري

اوبنکځه

په داسرو سرواننگو مې اوبنکې راغلې
يوه مخ ته په کتو مې اوبنکې راغلې

ټول غمونه مې د کور په وره ولاړوي
ددې ژوند په تېریدو مې اوبنکې راغلې

د گلاب په خپر بنکلا يې له مخ تللي
د ځوانۍ په رژیدو مې اوبنکې راغلې

سپينه اوبنکځه وم د چا له سترگو لازم
دارمان په قتليدو مې اوبنکې راغلې

عجيبه ده ترې هېندارې نه شرميرې
خپل شپږزي ته په ليدو مې اوبنکې راغلې

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

ته مې ژوند وې آينده وې ستاپه تمه
عجيبه وې عجيبه وې ستاپه تمه
ستاخوښۍ نه مې دزړه ويني قربان وې
ته پخه د باغ ميوه وې ستاپه تمه
دزړه للمې گلان ټوله مړاوې شوي
ته باران خپه خپه وې ستاپه تمه
په گريوان دې مروړې اوبنکې درومي
مازدبگره چې خپه وې ستا په تمه
خه بڼه وايي چې بڼه مکوه بد نشته
خوله ورخ تېرې اوبه وې ستاپه تمه
د شاعر د شاعري شعور دې مات کړ
د شېرزي د ژوندچينه وې ستا په تمه

د شېرزي د ژوندچينه

د سولې کاروان

که چيرته ټول شوسره وروڼه څومره خوند به کوي
دا تيت پرک خواره قومونه څومره خوند به کوي

نه به بدي وي نه به جنگ نه به خپگان تر منځه
چې سره يوشي ټول لاسونه څومره خوند به کوي

گوتې به جوړې شي قلم ته او په کار به راشي
روان د سولې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مو واره الفبا وايي بنوونځي ته درومي
داد معارف تنکي گلونه څومره خوند به کوي

لکه اوبو وړی انسان هرشي ته لاس اچوي
داسې که وين شي ضميرونه څومره خوند به کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته يو ووايي
شپږزيه نه به وي جنگونه څومره خوند به کوي

غزل

خه مې گناه كړيده خه مې جفا كړيده
ولې مې وژني ياره خه مې خطا كړيده

زه خو پښتون يم پښتوپالمه ننگ لرمه
ما خو زړگي ساتلي ما خو وفا كړيده

سر مې قربان د پښتني عنعنوي كلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا كړيده

دتن په وينو به روزم دخپل هيواد گلونه
داسې مې ژمنه د ماليارسره رښتيا كړيده

شپړزی به ووژني خو هغه مينه مينه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړگي راته وينا كړيده

دوه دوه په دوه
دوه دوه ملگري

رمضان

ربه قبول کړې رمضان له موره
ستا رالیږلی دا فرمان له موره

مونږه عاجز یو مونږ گناوې کړي
اوس به توییږي تیر عصیان له موره

ها چې د زرو میاشتو اجر لري
د قدر شپه مکرې پنهان له موره

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکرې په هیخ شان له موره

شپږزی لرم د رحمتونو امید
ناراضه مکرې عالیشان له موره

دوه دوه په دوه ملگري

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېغ بانه مې په ځيگر ولاړ وي
داچې په نه خبره وران شو سره
رقيب پدې شر کې اکثر ولاړ وي
کلی مزه کړي چنارونو باندې
دغره بنکلا ده چې نښتر ولاړ وي
د محبت نړۍ بنکلا وفا ده
زړه چې مين وي په کمر ولاړ وي
زه خو شپونکي يمه غمونه پيايم
نظر مې دلته کله بر ولاړ وي
مينه په اوبنکو چا پاللي نه ده
شپريزه وينه کې اثر ولاړ وي

دوه دوه په دوه ملگري

غزل

زما د ژوند د خاطر و هېواده
کله به خلاص شي له پردو هېواده

دوخت فرعون سره جدا کړل زړونه
اي د وياړلو پښتنو هېواده

خوب مې ليدلی که رښتيا شي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هېواده

د لمر د وړانگو په شان وړانگې لري
قدر په کار ستا د زلمو هېواده

تاندي چيني جگ چنارونه منگي
اي د شپږزي د اميدو هېواده

دوه دوه په دوه دوه
مگري

وفا

زما د واره خاطر و دنيایي

تاته پرته ده په سجدو دنيایي

داچي د دار د پاسه مينه غواړي

دغه وفا د پښتنو دنيایي

د خوشاليو کډي مخکې تللي

د ژوند ساحه مو تر پښتو دنيایي

د محبت زړونه يو خودي پکې

کلی مو دک له نفرتو دنيایي

زړه مې ماشوم غوندې سلگونيو لي

کاروان داوښکو ترې راتلو دنيایي

د زړه په سرمې د غمونو خيمه

د شپږزي عمر په سلگو دنيایي

د زړه په زړه ملگري

پاڻيه

د چا وږي وږي خبرې ماته خوب راوولي
لکه د جگوغرو سندرې ماته خوب راوولي

د شوکيرو غيږه کې شپه تيره کړم ويښه ويښه
سهار نارې وهي بلبلې ماته خوب راوولي

دنگې ځوانۍ لشي لشي بانودې وخورلم
ستا قدمونه د تنزري ماته خوب راوولي

د پښتنو دا رواجونه ناهيلي د ژوندون
ديغورو تېرې خنجرې ماته خوب راوولي

حسن يې ډير د گلابونونه شپږزيه گله
هغه منگي هغه گودرې ماته خوب راوولي

د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه
د پوهانو دوه دوه

زرین تال

خاڅکي خاڅکي دباران را وريدل
خوږمن زړه مې د چا لارې ته کتل

د خيالونو په زرین تال کې مې شپه
ستا يادونه مې په زړه کې لوبيدل

په گريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمانونه د زړگي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې خپې ورباندې راغلي
گلابي نازک زړگوتي سوځيدل

څه په لپو لپو بنگ شپږزي وهلي
هم نشه دي هم خمار دده غزل

د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور
د زرين تال په لور

پسرلی

تري لرو ډيراميدونه پسرلی شو
نوي نوي هوسونه پسرلی شو

نوی کال شو د چنار غېږه شوه ډکه
د مرغانو او ازونه پسرلی شو

نوی کال شو غرونو شین خادر خورکړی
ځمکې وکړل سینگارونه پسرلی شو

نن بنوونځيو ته روان په ډلو ډلو
د معارف تنکي گلونه پسرلی شو

د خزان سپيره لمن په توليدو شوه
زاهو جوړ کړل کتارونه پسرلی شو

خامخا به قافله منزل ته رسي
د شېرزي دي ارمانونه پسرلی شو

د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه
د لويه روڼه د لويه روڼه

خيبر

يو مې خوارزږگي بل مې خېگراوسي
يو خواته کابل بل پېښور اوسي

نه ورکوي لاس د وحدت نه کنه
ځکه يو په لراو بل په بر اوسي

ټوله دنياگۍ ورته حيرانه ده
ډير په غدارۍ کې په هنر اوسي

زړه او خوله يې زياته فاصله لري
خوله باندي خندا په زړه خنجر اوسي

نکړي پښتني رواج اوس نه کوي
هغه پښتانه چې په خيبر اوسي

چا چې تل په مود زهر خوړلي دي
په شپږزيه ها مو دزړه سر اوسي

دوه دوه په دوه دوه ملگري

سلام

ياري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د خان نه منو

که څوک سلام کوي سلام يې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته يو ځلې تر غاړې وتو
غداران نه يو غداران نه منو

زړه مې دهغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شپږ زيه يوچې نشي جان نه منو

په دوه دوه په دوه ملگري

نغمه

لاوره يې گلدسته يې زما زره يې
بنايسته يې عجيبه يې بنايسته يې

که محنت يې خوصحبت يې محبت يې
ته نغمه يې ته گيله يې ته کيسه يې

ته دنيا يې ته وفا يې ته بنکلا يې
ملکه يې خزانه يې آيينه يې

ژوندون واره غاره غاره موربه دواره
که خوږه يې که ترخه يې خاطره يې

ملنگي ده پاچاهي ده زندگي ده
چې درنه يې په پرده يې پښتنه يې

ستاشپړزی دی ستاللی دی ستازړگی دی
دایه شه يې چې خپه يې په غوسه يې

دوه دوه په دوه دوه ملگري

غزل

تا چې راوړل سره گلونه په اختر کې
ما هم لرې کړل غمونه په اختر کې

خوشالی شوې رنگینې شولې هر خواته
چې مو ورکړل سره لاسونه په اختر کې

خوښ دلبر شو بختورشو چې اختر شو
سره یو شول جدا زړونه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پېغلو وکړل اتڼونه په اختر کې

محبت یې په نفرت باندي غالب و
شپږزي وکړل اخترونه په اختر کې

دوه دوه په دوه ملگري

شَفَق

يوه هيله يواميد دی يو ارمان دی
په دنيا کې نوره څه دي بس جنان دی

لمرڅپه شي په شفق کې رانه پريوزي
بياهم راشي په سهار کې مهربان دی

سر په مينه شي پيدا په مينه درومي
مجنون کړی د ليلا سره پيمان دی

اوبه څاڅي د چينې نه لکه اوبنکې
طبيعت دی بنکلاگانې دي يزدان دی

لکه ستوري د سپوږمۍ په تملق کې
يوگلاب دی دشپږزي دزړه درمان دی

د شفق دوه روه په روه ملگري

وړانگه

زما زړه دی لري تللی لکه وړانگه
هله پروت دی غلی پلي لکه وړانگه

محبت ده ترینه غږه راچاپیره
د چا دام کې پریوتلی لکه وړانگه

هغه نوم چې له هرچانه ورته خوږدی
پخپل سر یې دی لیکلی لکه وړانگه

دهبندارې په خپرمخ پکې لیدای شي
یوجهان دی یو بڼا غلی لکه وړانگه

هغه وړانگه چې له لري دلته راشي
د شپږزي ژوند ځلیدلی لکه وړانگه

د وړانگه دوه په دوه ملگري

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
له غمگينو انديښنونه يو ځل راشه

لرې يې وتخنوه ياره چې رضا شي
ستا د ډيرو ياديدونه يو ځل راشه

ته خو لارلې د بل دلاس غمى شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يو ځل راشه

په راتگ به دې بستره شي راپورته
كړې ملهم به پرهرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفادار دي
تل زما د زړه په خونه يو ځل راشه

دا شپږزى شپږزى جنان به دې تل نه وي
بيا به وكړې ارمانونه يو ځل راشه

دوه دوه په دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه
دوه دوه دوه دوه

د پوه

ژوند مې د ستري انتظار په لمن
د کلي خلك ددې لار په لمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ستوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوبنکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسني ډېوه يې وه غمو مړه کړې
خه يې دکلي خه د بناړ په لمن

شپږزيه دا موسم د مينې موسم
مرغان راغلي د چنار په لمن

د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه
د پوه د پوه د پوه د پوه

ډالی

زما د څنگ خوږو ملگرو درته څه ډالی کړم
داخپل زړگی درته ډالی کړم که لېمه ډالی کړم
دا د بهار خوږې شیبې دغه تازه موسمگی
د هغه تېرو خوږو شپو خو به خواږه ډالی کړم
که زخمي زړونه پرې پیوند شي پیوندونه واخلي
که په ما کیږي نو دوستانوته به زړه ډالی کړم
د ژوند کتاب کې مې خونبڼو خاطرې زیاتې شوې
نوره څه نه لرم بس بنکلوته کاته ډالی کړم
دا کلیوالي پښتنې پېغلي بې پته مکرې
د ښاري پېغلو د حیا نه به توبه ډالی کړم
زما د مینې د اظهار توري قلم یادوي
شپږزیه ژوند به مې یوچاته لکه سره ډالی کړم

ډالی
د بهار
خوږو
شپو
خو به
خواږه
ډالی
کړم

ناویتوب

د زرو لښته سپین او سره وشیندي
په لاره درومي بس کاته وشیندي

د پیغلټوب له ناز خبره نه ده
کنه په سره اور به اوبه وشیندي

ستا ناویتوب زما د تن جنازه
په تا گلان په ما وابنه وشیندي

ناز به دې وړم خو دومره نه دلداره
چې رانه دا وړوکی زړه وشیندي

د ملنگانو برخې خواری سپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشیندي

دوه په دوه ملگري

غزل

چاپېر د سروگلو باران و تاته څه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د بنکلاگانو توپي
لکه د واړه کلي خان و تاته څه پته وه

د بنار کوڅې هم د خوښيو پرځای غم واخيستي
هلمته خوهرسړي په ځان و تاته څه پته وه

بنار ته راغلی نابلد و کليوال و سړي
بنار ته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خوږ و ترنم و د هنر پاچا و
شپږزیه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

دوه دوه په دوه
مگړي

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فریاد دی
رانه هېر نه دی همغه راته یاد دی

که هر خومره په زړه غټه تیره کېږدم
وایي گل خو په اوبو باندي اباد دی

تور باڼه دې سپلنیو نه بڼه کار کا
دنگ وجود مې ستا په سترگو باندي ښاد دی

دجنان کلي ته غلی غلی درومم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډار کېسه کې نه دی دا شپږزی دی
په ژوندون کې یې تنها یوشخص مراد دی

دوه دوه په دوه دوه ملگري

شاعری

شاعری نہ دے قربان شمع شہزیدہ

چہ راخورد شی نود خان شمع شہزیدہ

دھپوادی دغو ناسورو پھرو تہ

لہر ملہم شم لہر درمان شمع شہزیدہ

دنانونو اختریز بازار یی گرم

ھسی نہ پکی تاوان شمع شہزیدہ

بناپیری یی چہ پہ غیرہ کی روزلی

زہ دھغو سردیوان شمع شہزیدہ

ددی بنکلو تگو سپینو نازولو

نوو ھیلو ترجمان شمع شہزیدہ

دغہ خیلہ زندہ گی بہ سرچہ کرم

یابہ گران شم یا بہ وران شمع شہزیدہ

شہزیدہ شمع شہزیدہ شمع شہزیدہ شمع شہزیدہ

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! بناغلی محمدالله شېرزی درته یادوم
شېرزی صیب د ډگروال شېر محمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ ل کال یې د
صبریو ولسوالۍ په خالپسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترگې
وږولې. په ۱۳۷۸ ل کال په یعقوبیو عالی لېسه کې شامل شو. او په
۱۳۸۸ ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت
سره سم یې په کانکورازمونه کې برخه واخیسته او په ۱۳۸۹ ل د خوست
شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو، او په لوستلو سره
یې په ۱۳۹۲ ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند
ترلاسه کړ. شېرزی صیب زیارکین ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو
ترڅنګ نږدې درې کاله کیږي، چې په بیلا بیلو خصوصي بنوونځیو کې
د استادۍ دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي، چې په رسنیز
ډگر کې په فعالیت بوخت دی، او اوسمهال د ولس غږ راډیو یو تکړه
ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم
انډیوالی کوي، او د غزلیزې بنایپیری سره یې د مینې او ملګرتیا تار
غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله،
همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل
د خپل شخصیت بشکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده

ضیالرحمن تنها

د ولس غږ راډیو

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**